

виробництва вказаними особами (матеріально-технічного забезпечення, державної підтримки сільськогосподарських товаровиробників, соціального розвитку села, сільськогосподарського дорадництва, підсобних виробництв та промислів тощо) [2].

Необхідність у відокремленому, самостійному правовому регулюванні відносин щодо виробництва саме сільськогосподарської продукції обумовлюється як особливостями самого процесу сільгоспвиробництва, так і особливим значенням зазначеної продукції для гарантування конституційного права кожного на достатнє харчування та забезпечення внутрішньої і зовнішньої продовольчої безпеки України.

Література

1. Аграрне право України / за заг. ред. В. Ф. Опришка, Ф. П. Шульженка. – К.: КНЕУ, 2003. – 767 с.

2. Єрмоленко В. М. Сучасні джерела і форми аграрного права / В. М. Єрмоленко [Електронний ресурс] // Науковий вісник НУБіП України. Серія: Право. – 2011. – № 161. – Режим доступу: <http://elibrary.nubip.edu.ua>.

УДК 346.9(043.2)

Старушко М. Т., студент,
Київський університет права НАН України, м. Київ
Науковий керівник: Твердохліб Ю. В., асистент

ОСНОВНІ ЗАКОНОМІРНОСТІ РОЗВИТКУ ТРЕТЕЙСЬКОГО СУДОЧИНСТВА В УКРАЇНІ

Інструментом, здатним сформувати в державі цивілізовані соціальні, економічні та політичні відносини, є досконала правова система, яка забезпечена ефективним судочинством, складовою частиною якого є третейські суди.

Важливою закономірністю розвитку законодавства України про третейські суди є те, що в державі діють два види третейських судів. Верховною Радою України 24.02.1994 року був прийнятий Закон України «Про міжнародний комерційний арбітраж» із двома додатками до нього: Положення про міжнародний комерційний арбітражний суд і Положення про морську арбітражну комісію при Торгово-промисловій палаті України, які уповноважені розв'язувати розбіжності, що виникають із зовнішньоекономічних спорів, а 11.05.2004 року Закон України «Про третейські суди», які розглядають спори у цивільних і господарських справах в межах кордонів держави [1].

Зрозуміло, що організація єдиного реєстру постійно діючих третейських судів дає можливість кожному із них мати статус юридичної особи. При цьому внесення третейського суду до Єдиного реєстру

третейських судів має мати не облікове чи іміджове значення, а виконувати функцію допуску до діяльності щодо третейського судочинства. Іншими словами, фактичне третейське судочинство третейський суд може розпочати після внесення його до реєстру. У випадках виключення третейського суду із реєстру він не матиме права приймати та розглядати спори. У цьому випадку прослідковується аналогія із членством в органах третейського самоврядування. Тому одним із альтернативних варіантів включення до Єдиного реєстру третейських судів має бути членство в Третейській палаті України як постійно діючому органі третейського самоврядування.

Немаловажливе значення має сертифікація третейських судів та атестація третейських суддів. Це є необхідним і, на наш погляд, достатнім критерієм для внесення конкретного третейського суду до єдиного реєстру.

Не може бути автоматичного, після державної реєстрації, внесення третейського суду, як юридичної приватної установи до реєстру, а тільки після проходження певної процедури його сертифікації та атестації третейських суддів. Зміст запропонованих процедур можна окреслити таким чином: яку мінімальну кількість суддів необхідно атестувати, чи будуть зазначені процедури послідовні, чи вони повинні бути непов'язані одна з одною, чи будуть сертифікація та атестація громадськими, або стануть державними – ці та інші питання є предметом подальших дискусій. Але в такому випадку, головне це надання третейському суду статусу юридичної особи.

Немаловажливе значення має питання про відповідальність третейських судів за ті рішення які вони виносять. Ми підтримуємо позицію Н. А. Литвина про необхідність включення рішень третейських судів до Єдиного державного реєстру судових рішень та створення бази рішень третейських судів, у результаті чого за умов и забезпечення третейських судів новітніми інформаційними технологіями їх робота стане ефективнішою та продуктивнішою, суттєво скоротяться строки розгляду справ та прийняття судових рішень третейськими судами [2, с. 77].

Говорячи про перспективи розвитку законодавства про третейське судочинство, необхідно висловити думку про те, що третейські суди будуть розвиватися і будуть потрібні до того часу, доки вони будуть більш ефективніші, ніж державні суди. Необхідно втілювати у законодавство про третейське судочинство елементи електронного судочинства, розгляд спорів у третейських судах за допомогою систем відеоконференцій, залучати процедури медіації до спору, що розглядається третейським судом. Вважаємо, що законодавче закріплення взаємодії третейського розгляду з іншими альтернативними способами вирішення спорів також буде спрямовано на підвищення ефективності діяльності постійно діючих

третейських судів.

Література

1. Про третейські суди: Закон України від 11 травня 2004 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 35. – Ст. 412.

2. Литвин Н. А. Інформаційне забезпечення діяльності третейських судів в Україні / Н. А. Литвин // Інформація і право. – 2011. – № 3(3). – С. 77-83.

УДК 341.824:338.47 (043.2)

Тучіна О. М., студентка,
Київський університет права НАН України, м. Київ
Науковий керівник: Твердохліб Ю. В., асистент

ЗАСНОВНИКИ (УЧАСНИКИ) ЮРИДИЧНОЇ ОСОБИ У СПРАВІ ПРО БАНКРУТСТВО

Відповідно до практики господарських судів відносно банкрутства підприємств (розглядаючи таку практику на прикладі господарських товариств – а саме товариства з обмеженою відповідальністю, як найрозповсюдженішої організаційно-правової форми підприємництва в Україні), що склалася на цей час, права засновників (учасників) таких юридичних осіб на участь у судовому процесі, вплив на такий процес та контроль діяльності арбітражного керуючого (розпорядника майна, ліквідатора) істотно обмежені, зокрема на стадії визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури щодо такої юридичної особи. Юридичні та фізичні особи, акціонери, учасники господарських товариств-боржників не мають самостійного статусу сторони чи учасника провадження у справі про банкрутство, не мають права на самостійне (від свого імені) оскарження судових рішень у справі про банкрутство тощо, а можуть виступати у справі про банкрутство лише як представники засновників (учасників, акціонерів), відповідно до правової позиції Верховного Суду України.

Уповноважена особа засновників (учасників, акціонерів) суб'єкта підприємницької діяльності – боржника є учасником у справі про банкрутство, відповідно ст.1 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». За цією ж нормою, уповноважена особа засновників (учасників, акціонерів) боржника – особа, уповноважена загальними зборами учасників (акціонерів), що володіють більш як половиною статутного капіталу боржника, представляти їхні інтереси під час провадження у справі про банкрутство з правом дорадчого голосу. Відповідно, повноваження особи, що надалися їй загальними зборами, може засвідчити відповідний протокол загальних зборів юридичної особи, при цьому загальні збори